

Pes na hoře Říp

Ach ne, pomyslel si Pes, když jej ruka laskavě, avšak pevně poplácala po hřbetě. Už zase. Vždyť se sotva rozednilo! Jako by si nemohl dát chvíli pokoj.

Nicméně Pes povstal, protáhl se a vyrazil za pánem. Neveselé myšlenky se za ním vlekly stejně jako chlupatý ocas svěšený k zemi.

Taky by mohl zvolnit tempo. Čech je na svůj věk proklatě čilý... ale nemusel by tak rázovat. Přece už je praotec a jako takový by mohl sedět u ohně, zpívat vnučátkům bojové písně a chlubit se hrdinskými činy (třeba i vymyšlenými). Pak by se u teplíčka mohl hřát i Pes, líně se rozvalovat a čekat na nějakou pěkně opečenou kost.

Místo toho se už zase štvě na jakýsi kopec. Vůbec mu tuhle cestu byl čert dlužen. Život tam na východě nebyl ostatně tak špatný! Občas, pravda, dorazili nepřátelé, co se chtěli zmocnit území kmene. Ale bojovat se s nimi dalo a Pes si ty půtky obvykle užil: kousal, koho mohl, a radoval se, jak cizáci ječí. V případě velkého nebezpečí utekl do lesa a vrátil se, až když bylo po všem. Rozhodně neviděl v takových nájezdech důvod opouštět zemi!

Čech a většina jeho věrných byli ovšem jiného názoru. Hlavně je štválo to množství žen a dětí, odvečených do otroctví. S dětmi se to ještě dalo vydržet (stále se nějaké rodily), ovšem úbytek žen byl nepříjemný. Znamenal narychlo vařené a ne vždy chutné večeře, málokdy vyprané prádlo a namáhavé udržování ohně.

.....

„Musíme si najít novou zemi!“ rozhodl se jednoho večera Čech.

„To jako že půjdeme jinam?“ zajímal se Věromil, o kterém si Pes už delší dobu myslel, že je poněkud přitroublý.

Věromil

„Půjdeme.“

„Dobře, ale děti a starce tu necháme, že?“ pokračoval Věromil. „K pochodu je nepřimějeme a děti pořád zlobí...“

S tímto názorem byl Pes ochoten souhlasit. Kolikrát už musel uskakovat před oblázky, které po něm uličníci házeli – prý kvůli cviku a souhře oka a ruky. Bez dětí, až na výjimky, jakou byla jedna z Čechových vnuček, by se klidně obešel.

„Děti a staří lidé pojedou na vozech,“ vysvětlil Čech.

„To budeme zapřahat voly...“ dovodil geniálně Věromil.

„To budeme!“ kývl Vratislav a významně na Věromila pohlédl – ale tak jemný náznak dotýčný samozřejmě nepochopil.

„Je ovšem nutné řádně se vyzbrojit. Abychom výpravu cestou ochránili,“ pokračoval Čech.

„No ale když budeme cestou bojovat... tak bysme mohli rovnou zůstat tady a prát se na místě...“ napadlo Věromila – a tato myšlenka Psa zaujala.

„Ne. Bojujeme stále, a nikdy jsme nevyhráli,“ podotkl Čech. „Nepřátelé jsou v přesile. Uvědomte si, že nám skoro vždycky seberou celou úrodu! Za chvíli bychom umřeli hladu. Musíme odejít.“

A to rozhodlo. S kručením v žaludku měli všichni neblahé

.....

zkušenosti. Představa, že na ně někde čeká země, kde budou pány a kde budou žít v blahobytu, byla úžasná. Přiměla je k provolávání slávy a velebení Čecha.

Jediný, kdo netleskal radostí, byl Čechův bratr Lech, ale to nebylo nic zvláštního. Lech staršího bratra vždycky kritizoval. A možná měl i zlost, že na ten chytrý nápad s hledáním nové země nepřípadl sám.

Hned si taky rýpl: co bohové, kteří kmen ochraňují? Těm se asi cestovat nebude chtít!

Čech však bratra zpražil – zrovna včera mu prý bůžkové vyjevili, že jsou cestě nakloněni a když je pořádně zabalí, pojedou rádi. Snad si Lech nemyslí, že by se Čech nejdřív s bohy neporadil?! I sám Perun, vládce hromu a blesku, s cestou souhlasí!

To Lecha umlčelo. A začaly přípravy na putování. Pes myšlenky na odchod pomalu přivykl. Změna konečně může být zábavná, a třeba se seznámí s nějakými hezkými fenkami...

Jenže to se pěkně přepočítal! Aby riskoval co nejméně střetů s jinými kmeny, vedl Čech své věrné příšernou divočinou, kde Pes příslušníky svého druhu ani nezahlédl. Odskočit si na maliny nebo na borůvky se rovnalo smrti: buď se dotýčný v houští ztratil, nebo ho sežralo nějaké zvíře. Taky duše zemřelých, bludičky, si přišly na své, když nalákaly několik hloupých ženských do

.....

bažin. Pár příslušníků kmene uštkli hadi a několik jich padlo vysílením. Všichni měli rýmu a kašel, jak se brodili rozvodněnými ledovými řekami, přičemž se někteří dostali do rukou vodníkům a už nevyplavali. Pes se rovněž necítil nej-líp, tlapky měl odřené a břicho svíral hlad.

Jednoduše řečeno, cesta nebyla žádný med a mnoho mužů začalo reptat, že takhle si to nepředstavovali, že pořád jdou a jdou a země zaslíbená nikde! Ženy plakaly, děti vřískaly, Lech kritizoval každé Čechovo rozhodnutí a Věromil dělal víc hloupostí než obvykle. I Psa putování zmohlo: vrčel skoro na každého, kdo se mu připlétl do cesty.

Nejvíc ho štvaly průzkumné cesty za rozednění. Celý kmen si chrupká, jen Čech se musí hemžit už za rozbřesku a neúprosně vyžadovat Psův doprovod. Jako teď.

Ještě štěstí, že ta hora není moc vysoká, ale stejně. Už by se mohli posadit.

Na vrcholku Pes klesl na zem a zrychleně dýchal, aby si Čech všiml, jak je uondaný a že bude po návratu dolů vyžadovat pořádnou snídani. Praotec mu ale nevěnoval pozornost! Mručel si pod vousy: „Nevypadá špatně... ryby... hluboké lesy... Tamhle běží srnka a létají tu včely, byl by med...“

Pes pochopil, že mluví o zemi pod horou. Že by tu zůstali? Že by to únavné vandrování konečně skončilo?

„Lidé žádní...“ brumlal si Čech. „To by šlo, ale zase na druhé straně... není tady moře... snad by bylo lepší pokračovat v cestě...“

Na ta slova Pes zoufale zavyl a vrhl se praotci k nohám. Ne. Už ne. Ani náhodou! vypovídaly věrné oči obrácené k páníč-kovi. Už nikam nejdu. Zahynu, jestli se ještě hneme.